

Ajdin Karić, učenik II razreda Gimnazije "Dr. Mustafa Kamarić", Gračanica

"Ostani uspravan, kako ćeš pognute glave ispod zvijezda" (Alija Izetbegović)

Mrzio je šolju koja ga je posmatrala sa drugog kraja sobe. Ipak bila je to njegova jedina šolja, čar studentskog života. Šolja je bila okrnjena i uflekana. Bila je jedna od rijetkih stvari koje su mu ostale od oca. Nije je mogao gledati bez da ne vidi tu sliku svog ranjenog oca na zemlji. Proživljavajući ovu sliku ponovno mahinalno ispruža ruku i čuje se pucanj, što ga šalje u još veći trzaj. Eto, zadnji dio svog oca kojeg je imao uz sebe je na podu razbijen u stotine dijelova. Svaki komad je pažljivo podizao u nadi da će se nekako sami spojiti. U svakom komadiću mogao je vidjeti neku od njihovih uspomena. Vidio je očev rođendan i sebe kako ponosno iščekuje da otvori poklon koji je sam izabrao. Vidio je svako jutro kada je otac pio kahvu iz nje. Vidio je svoj prvi dan škole, jedan od zadnjih dana gdje su svi bili zajedno, prije rata. On nije znao kako da nastavi bez njega, kako da popravi ono što je slomio, kako da vrati ono što je izgubio. Sjeo je na pod i dok su komadići pucali pod njegovim drhtavim prstima ostao je zaleđen plačući. Sjedio je tu satima nije mogao da prihvati to. Nije znao šta ga je navelo da se popne na planinu te noći. Možda je to bio način da pobjegne od svega, od praznine koju je osjećao u sebi, od sjećanja koja su ga proganjala. Ili možda je to bio način da se približi ocu, s kojim je nekad dijelio strast prema zvijezdama. Otac ga je naučio kako prepoznati sazviježđa, kako pratiti kretanje planeta, kako sanjati o drugim svjetovima. Sada je on sam gledao u nebo, tražeći utjehu u svjetlucavim tačkama koje su se ocrtavale na tamnoj pozadini. Osjećao je kako mu se grlo steže i kako mu suze naviru na oči. Želio je da može još jednom razgovarati s ocem, da mu kaže koliko mu nedostaje, da mu zahvali na svemu što mu je dao. Ali znao je da to nije moguće. Jedino što mu je ostalo bilo je da posmatra zvijezde, kao što je to radio s ocem. Odjednom, osjetio je kako ga neko hvata za rame i okrenuo se u strahu. Pred njim je stajala djevojka koju nikad prije nije vidio. Bila je visoka i mršava, duge crne kose i tamnih očiju koje su iskrile u mraku. Stajala je ispred njega i pitala ga za upaljač. Rekao joj je da ga nema ali ipak ona je sjela pored njega. Nije se predstavila, nije morala niko ne dolazi ovdje da upozna nove ljude. Razumjeli su jedno drugo bez da su morali reći i jednu riječ, ali ipak ona je prekinula tu ugodnu tišinu. Nije ga pitala za ime, niti za njegovu priču, a ni šta radi ovdje. Upitala ga je jednostavnu rečenicu kojom je pomjerila okean misli: "Omiljeni citat?" Njegove misli zarobljene u magli odmah su uočile tačku jasnoće, svjetlosti. Bio je to citat koji je vrtio u glavi otkako zna za sebe "Ostani uspravan, kako ćeš pognute glave ispod zvijezda.", samouvjereno je odgovorio. Ovaj citat mu je dao snagu da se zauzme za svoj identitet da se ohrabri u teškim trenucima, ali sad je

uočio nešto novo. Ovaj citat ga je podsjećao na svog oca. Zbog ovog citata je odabrao svoj životni put, novinarstvo. Znao je da će pisati o bitnim stvarima, da će biti tu boriti se za ono što je bitno, za ljude. Tako je i bilo, u svojoj zadnjoj godini dobio je posao u nezavisnim novinama pisao je o korupciji, o stvarnim problemima svoje države, o stvarima o kojim niko drugi nije smio. Ali on to još ne zna, ne zna da će napraviti svog oca ponosnim, ne zna da će napraviti promjenu, da će imati utjecaj, da se neće više osjećati kao taj bespomoćni dječak koji stoji iznad svog oca bez mogućnosti da mu pomogne, ne zna da kad se vrati kući da će vidjeti svog cimera isprljanih ruku i opet na stolu tu šolju u jednom komadu da tamo gdje su bile pukotine sada stoji pozlačeno ljepilo koje drži bezbroj komadića zajedno. On to još ne zna, sad je iznad grada i čeka odgovor od djevojke koja mu je prišla. Okreće se prema njoj, ali nje nema, nije primjetio da je otišla, ali se ne brine. Nastavlja proučavati zvijezde na nebu iako nema razloga da vjeruje, on ipak vjeruje i s osmijehom osjeća nadu kako teče kroz njegove vene.